

Canaletta

Dzielnice: Śródmieście

Osiedla:

Atrybuty:

Rok utworzenia nazwy: 1993

Opis

Bernardo Bellotto zw. Canaletto (1720 lub 1721-1780) - włoski malarz i grafik. Pochodził z Wenecji, działał w Wiedniu, Monachium oraz Dreźnie, gdzie był nadwornym malarzem Augusta III Sasa. Po serii nieszczęść, które spotkały go w trakcie wojny siedmioletniej znalazł się w Warszawie i w 1767 roku przyjął propozycję króla Stanisława Augusta Poniatowskiego, powierzającego mu obowiązki królewskiego malarza. Jego pierwsze prace - freski krajobrazowe zdobiące skrzydło od strony Wisły Zamku Ujazdowskiego - nie zyskały uznania i zostały w 1784 roku zniszczone, dopiero obrazami o tematyce historycznej skupił na sobie uwagę władcy (np. 14 widoków antycznego Rzymu namalowanych wspólnie z synem Lorenzem czy też "Elekcja Stanisława Augusta" - wątek podejmowany dwukrotnie). Najślynniejszym jego warszawskim dziełem jest cykl trzydziestu - do dziś zachowanych dwudziestu czterech - widoków miasta (m.in. "Ulica Miodowa", "Widok terenów łaźniokowskich" czy "Widok Warszawy od strony Pragi"), zdobiących Przedpokój Senatorski Zamku Królewskiego (dziś sala jego imienia). Łącznie namalował dla króla 57 płócien, zmarł w stolicy w wyniku ataku apopleksji.

Upamiętnienia:

Staromiejskie Mury Obronne w pobliżu Placu Zamkowego - tablica (odsłonięcie - 8 VI 1988).

1933.12.14 - 1979.01.01 był patronem ulicy na Żoliborzu, idącej od ul. Jelinka do ul. Twardowskiego, pomiędzy ul. Gawińskiego a ul. Gdańską.

Ciekawostki

W latach 1907-9 powstała tu duża galeria handlowa, proj. samego właściciela, Maksymiliana Luxenburga i Leona Drewsa i Czesława Przybylskiego. Nad wejściem widniała dewiza: "Sibi et suis, czyli sobie i swoim. Były to dwa pawilony z holem pośrodku i oszklonym dachem. Budynek był w stylu empire, wnętrza secesyjne z elementami ludowymi. W okresie międzywojennym dodano

dekoracje egipskie. Wewnątrz było 700 pomieszczeń, mieściły się tu Grand Hotel, kino, sklepy, kawiarnia Grand Cafe, restauracje, a w podziemiach tor wrotkarski. W latach 1919-31 swą siedzibę tu miał Teatr Qui Pro Quo, w którym występowali m.in. Hanka Ordonówna, Mira Zimińska, Zula Pogorzelska i Fryderyk Jarossy. W latach 30 galeria przeżywała kłopoty finansowe, a w 1944 spłonęła. Po wojnie resztę rozebrano i poprowadzono tędy uliczkę łączącą Senatorską i Niecałą. Podobno można było odbudować galerię, bo jakość ruin na to pozwalała, ale nie miało to sensu, bo działalność galerii nie odnalazłaby się w powojennej rzeczywistości.

Stan obecny:

Data nadania nazwy: 1993.10.26.
